

Sygn. akt VIII Pz 43/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Szmajduch

Sędziowie: SSO Jolanta Łanowy (spraw.)

SSO Grażyna Łazowska

po rozpoznaniu sprawy w dniu 29 września 2014 w G.

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie M. S.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o odszkodowanie

na skutek zażalenia pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

od postanowienia

z dnia 15 lipca 2014 *sygn. akt* VI P 5/14

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Mariola Szmajduch (-) SSO Jolanta Łanowy (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. Akt VIII Pz 43/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 lipca 2014r. sygn. VIP 5/14 _ Sąd Rejonowy w Gliwicach zawiesił postępowanie w sprawie z powództwa M. S. przeciwko (...) spółce z ograniczona odpowiedzialnością w G. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b kp – na podstawie art. 177 par. 1 pkt 1 kpc do czasu zakończenia postępowania w sprawie VI U 76/14.

W uzasadnieniu wskazał, iż równocześnie przed Sądem Rejonowym w Gliwicach w sprawie VI U 76/14 toczy się postępowanie w związku z odwołaniem powódki od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 2 stycznia 2014 roku odmawiającej powódce prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Jak ustalono, powódka była zatrudniona u pozwanej od 2007 roku początkowo przez firmę (...), a następnie powódkę zatrudniła już pozwana na podstawie umów o pracę na czas określony. Ostatnia umowa o pracę była zawarta do 31 grudnia 2014 roku. W marcu 2013 roku powódka zaczęła chorować. Początkowo były to bóle pleców, a potem

schorzenia ginekologiczne. Do końca okresu zasiłkowego tj. do 16 września 2013 roku powódka miała już zwolnienie lekarskie od ginekologa.

Powódka w dniu 28 sierpnia 2013 roku złożyła wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. o przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Decyzję odmowną otrzymała w dniu 2 stycznia 2014 roku, natomiast wcześniej była na badaniach u Lekarza Orzecznika ZUS oraz na Komisji Lekarskiej gdzie również uznano, że nie ma podstaw do przyznania powódce świadczenia rehabilitacyjnego. Po 16 września 2013 roku powódka nie zgłosiła się do pracy do pozwanej. Powódka po okresie zasiłku chorobowego była w kontakcie z pracownicą działu kadr pozwanej, którą informowała, że oczekuje na decyzję w sprawie świadczenia rehabilitacyjnego. Pozwana po wyczerpaniu przez powódkę okresu zasiłku chorobowego nie kierowała powódki na badania do lekarza medycyny pracy celem ustalenia zdolności do pracy powódki, a powódka po okresie zasiłku chorobowego również nie wystąpiła do pozwanej o skierowanie jej na badania do lekarza medycyny pracy. Po okresie zasiłku chorobowego powódka siedziała w domu i czekała na rozstrzygnięcie wniosku o świadczenie rehabilitacyjne.

Sąd I instancji wskazał, iż przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest ustalenie czy zostały spełnione przesłanki określone w art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. uzasadniające rozwiązanie z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia. Z przepisu tego wynika, iż zakaz rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. rozciąga się między innymi na pierwsze trzy miesiące pobierania przez pracownika świadczenia rehabilitacyjnego. W zakresie przyznania tego świadczenia istotne znaczenie mają orzeczenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej, ale ostateczne przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego następuje na podstawie decyzji organu rentowego.

W ocenie Sądu I instancji zawieszenie postępowania w przedmiotowej sprawie do czasu zakończenia postępowania toczącego się w tut. Sądzie pod sygn. akt VI U 76/14 w sprawie o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego było w pełni uzasadnione, powołując wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2009 roku (II PK 245/08, OSNP 2010/21-22/262).

Zdaniem Sądu I instancji dyspozycja art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. stanowi, iż sąd może zawiesić postępowanie z urzędu, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od uprzedniej decyzji organu administracji publicznej. Skoro jednak powódka złożyła już do Sądu Pracy odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 2 stycznia 2014 roku odmawiającej jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, to o tym, czy powódce przysługuje prawo do świadczenia rehabilitacyjnego czy też nie ostatecznie rozstrzygnie Sąd w ramach postępowania toczącego się pod sygn. akt VI U 76/14.

Nawet w sytuacji, gdy pracodawca ma pewne przesłanki, by uważać, iż nieobecność pracownika jest spowodowana jego niezdolnością do pracy, powinien ustalić, jaka jest rzeczywista przyczyna nieobecności pracownika w pracy. Gdyby okazało się zaś, że przyczyną nieobecności nie jest niezdolność pracownika do pracy, to rozwiązanie umowy o pracę narusza art. 53 k.p. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 lipca 2009 roku, I PK 43/09, LEX nr 5297559).

Zażalenie na postanowienie wniosła strona pozwana. Zarzuciła:

1. Naruszenie art. 177 par. 1 kpc poprzez uznanie, że rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie zależy od prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie VIU 76/14,
2. Dokonanie błędnych ustaleń faktycznych mających wpływ na rozstrzygnięcie, poprzez uznanie, iż strona pozwana nie ustaliła jaka była rzeczywista przyczyna nieobecności powódki w pracy.

Powołując się na powyższe pozwana wniosła o uchylene zaskarżonego postanowienia i zasądzenia od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy Wydział VIII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. zważył co następuje:

Zażalenie pozwanej nie jest zasadne.

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżone postanowienie jest prawidłowe. Mając na uwadze przedmiot sporu, a także okoliczności faktyczne podnoszone przez strony w swych stanowiskach procesowych – zachodzą przesłanki do zawieszenia postępowania w sprawie do czasu zakończenia postępowania o sygn. VIU 76/14 o świadczenie rehabilitacyjne.

W przedmiotowej sprawie pracodawca pozwany skorzystał z możliwości rozwiązania z powódką umowy o pracę po myśli art.53 par. 1 pkt 1 kp.

Zgodnie z art. 53 § 1 i 2 kp do przyczyn uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, niezawinionych przez pracownika, należą następujące zdarzenia związane z jego sytuacją osobistą lub rodzinną:

1) niezdolność do pracy z powodu choroby trwającej:

a) dłużej niż 3 miesiące, gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy krócej niż 6 miesięcy,

b) dłużej niż okres pobierania zasiłku chorobowego (łącznie z wynagrodzeniem przysługującym przez pierwsze 33 dni choroby) oraz **świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące**, gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową;

2) nieobecność pracownika w pracy z powodu odosobnienia ze względu na chorobę zakaźną (tzw. kwarantanna), jeżeli upłynął okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku chorobowego;

3) nieobecność pracownika w pracy z powodu opieki nad dzieckiem, jeżeli upłynął już okres otrzymywania z tego tytułu zasiłku opiekuńczego;

4) nieobecność pracownika w pracy z innych przyczyn niż wyżej wymienione, trwająca nieprzerwanie ponad 1 miesiąc.

W świetle cyt. w. przepisu zakaz rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. rozciąga się **także** na pierwsze trzy miesiące pobierania przez pracownika świadczenia rehabilitacyjnego w trybie art. 18 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. W zakresie przyznania tego świadczenia istotne znaczenie mają orzeczenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej, ale ostateczne przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego następuje na podstawie decyzji organu rentowego i jeżeli rozważać związaną sprawę w aspekcie trwania niezdolności do pracy, to można je wywodzić jedynie z decyzji organu rentowego. Niekiedy formułuje się faktyczne domniemanie, że pracownik w okresie, na który przyznano mu świadczenie rehabilitacyjne, jest niezdolny do pracy. Domniemanie to może jednak zostać obalone, gdyż moc wiążąca ostatecznej decyzji organu rentowego przyznającej to świadczenie nie obejmuje stwierdzenia, że przez cały okres, na który je przyznano, pracownik jest niezdolny do pracy, a w szczególności, że po wydaniu takiej decyzji tej zdolności do pracy nie odzyskał. W takiej sytuacji pracodawca jest uprawniony do rozwiązania umowy o pracę .

Ochrona stosunku pracy pracownika niezdolnego do pracy wskutek choroby obejmuje okres pierwszych trzech miesięcy pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, choćby pracownik nie mógł wobec pracodawcy wykazać korzystania z tego świadczenia bezpośrednio po okresie pobieranego zasiłku chorobowego. Wskazany wyżej czasokres oblicza się według zasad określonych w art. 112 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Zgodnie z judykaturą Sądu Najwyższego rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę w okresie między wyczerpaniem prawa do zasiłku chorobowego a rozstrzygnięciem ostateczną decyzją organu rentowego w przedmiocie świadczenia rehabilitacyjnego jest zgodne z prawem, chyba że z decyzji tej wynika, iż w tym okresie pracownik miał prawo świadczenia rehabilitacyjnego. Nie można też pozbawiać pracodawcy prawa do rozwiązania umowy o pracę po upływie łącznego okresu pobierania wynagrodzenia i zasiłku chorobowego, jeżeli pracownik nie nabył prawa do świadczenia rehabilitacyjnego lub nie stawiał się do pracy w związku z ustaniem przyczyn nieobecności . Zatem w wymiarze temporalnym pracownicy niezdolni do pracy z powodu choroby są na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. maksymalnie chronieni przez 272 dni w ramach podstawowego okresu zasiłkowego i połączonego z nim świadczenia rehabilitacyjnego.

Zatem Sąd I instancji rozpoznając powództwo w niniejszej sprawie o odszkodowanie za bezprawne rozwiązanie stosunku pracy w okresie objętym ochroną z art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p., w sytuacji gdy pracownik wystąpił z wnioskiem o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego, powinien rozważyć zawieszenie postępowania sądowego do czasu zakończenia postępowania przed organem rentowym ostateczną decyzją w sprawie świadczenia rehabilitacyjnego.

W sprawie nadal pozostaje do rozstrzygnięcia kwestia prawa powódki do świadczenia rehabilitacyjnego w sprawie VIU 76/14., zatem zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie do zakończenia postępowania w sprawie o świadczenie rehabilitacyjne, było uzasadnione.

Z tych też względów zażalenie pozwanej podlega oddaleniu na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 397 par. 2 kpc.

(-) SSO Jolanta Łanowy (spr.) (-) SSO Mariola Szmajduch (-) SSO Grażyna Łazowska

Sędzia Przewodniczący Sędzia